

Siedma nedeľa v období cez rok C

Lk 6, 27 – 38

20. februára 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

Pozná to každý z nás: ak nás niekto nahnevá, vyruší nás zo zóny nášho komfortu, túžime takého „škodcu“ potrestať. Vrátiť, čo nás nahnevalo, chceme, aby sa to už viac neopakovalo. A tak to symbolické „zaucho“ chceme vrátiť aj s niečím navyše, chceme dať dotýčnemu aspoň nejakú „príučku“. Rovnako sa chováme, keď nám niekto ublíži svojim slovom. Aj vtedy túžime nielen vrátiť, ale aj pridať niečo, aby si to nabudúce rozmyslel. Toho druhého vnímame ako toho, kto nás ohrozuje. Športoví fanúšikovia vedia byť agresívni na hráčov súpera, či na ich fanúšikov. Často aj preto, lebo súper nám pripomína nedokonalosť tých „našich“.

Ježiš nás v dnešnom evanjeliu vyzýva k inému riešeniu. Ak tá niekto udrie po tvári, nastav mu aj druhú stranu svojej tváre. To je niečo ťažko pochopiteľné a ešte ťažšie realizovateľné. Neprotiviť sa tomu, kto mi robí zle? Dobrorečiť tým, ktorí nás preklínajú? Dá sa to vôbec uskutočniť? Ako máme Ježišovým slovám rozumieť? Podobne ako v prípade iných Ježišových rád aj túto musíme najprv pochopiť a potom ju „preložiť“ - preniesť do nášho životného kontextu.

Ako pochopiť Ježišovu radu lásky k nepriateľom? Nie je to jednoduché, pretože v živote zvykneme často prenášať svoje vnútorné rozporenia na druhých ľudí. Ak máme nejaký problém, nevnímame ho u seba, skôr ho vidíme u niekoho druhého. Niekedy prenášame to pozitívne, inokedy sa ale prenáša to negatívne. Potom problém vnímame nie u seba, u nás, ale vnímame ho výhradne na tom druhom. V konfliktoch zabudneme, že ony majú vždy svoj diel príčiny aj na našej strane. „Nepriateľ“ – ten druhý nás možno len chcel upozorniť na niečo, čím sme sa ho dotkli. Možno bez nejakého hlbšieho zámeru. My ale často kritiku vnímame ako dotknutie sa hraníc našej domnelej dokonalosti. A keďže to funguje aj z druhej strany, môže sa to vzájomne pospletať a vznikne akýsi začarovaný kruh.

Druhého vnímame ako toho, ktorý nás chce ničiť. Vtedy ľahko nastúpi to, čomu sa hovorí agresia. Snaha, ktorou sa snažíme zničiť to, čo nás ohrozuje.

Tu práve nastupuje Ježišova rada. Nesústrediť sa na vrátenie rany, pretože to nás len uväzní v začarovanom kruhu, ktorý v horšom prípade môže skončiť až kdesi na cintoríne. Namiesto toho by sme mali počuť volanie božej spravodlivosti v nás samotných. Otvoriť sa pre boží hlas, ktorý v nás, v našom vnútri zaznieva cez Ježišove slová. Nehľadaj ľudskú spravodlivosť, ale božiu. Boh predsa dáva šancu dobrým i zlým. Boh nemiluje človeka preto, že je dobrý, ale preto, aby sa stal dobrým, aby sa stal podobným jemu. Takto sa Boh prihovára aj tebe, mne - oslovuje aj nás, aby sme sa priblížili svojim správaním k jeho konaniu. Aby sme aj my svojim správaním robili iných lepšími, hodnými lásky. Nepriateľa nemáme milovať preto že nám robí zle, ale preto aby sa stal lepším, aby sa stal hodným lásky, dobrých vzťahov.

Sv. Otec nám často pripomína Boha milosrdenstva, aby aj nás a naše konanie ovplyvnil podobným spôsobom. Aby sme sa aj my stali tými, ktorí bolesti tohto sveta liečia, naprávajú, nie ich len pripomínajú. Prvých kresťanov niekedy nazývali terapeutos – liečiteľmi. Nie preto, že boli úspešnými

liečiteľmi telesných neduhov, ale preto že dávali svetu lepšiu, zdravšiu podobu. Podobu, ktorá je založená na duchu, nielen na tele.

To pripomenul aj sv. Pavol v úryvku Listu Korinťanom. Vyzýva nás, aby sme postupne prijímali do svojho života duchovnú podobu Ježiša Krista, ktorý je oživujúcim Duchom. Aby sme sa nebáli nosiť v živote podobu (telo) toho, ktorý je z neba. Aby sme sa nebáli prijímať do života jeho zásady a aby sme tak rozmnožovali v sebe ten duchovný život, ktorý je zálohou vzkriesenia.

Viliam Arbet